

Arrest

nr. 187 760 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, werd geboren in België in 1973. Hij beschikte over een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Zijn laatste identiteitskaart voor vreemdelingen was geldig tot 8 juli 2003.

Op 8 juli 2003 bevond verzoeker zich in de gevangenis, sinds 25 juni 2003.

Op 10 november 2005 bevindt verzoeker zich nog steeds in de gevangenis, hij heeft die dag een uitgaanspermissie en ontvlucht.

Op 8 juni 2010 wordt verzoeker opnieuw opgesloten in de gevangenis.

Op 8 juli 2011 en 28 december 2011 verzoekt verzoeker om opnieuw in het bezit te worden gesteld van zijn verblijfstitel.

Op 10 november 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker zijn recht op verblijf verloren heeft en dat hij opnieuw kan worden ingeschreven als hij zijn aanwezigheid in het Rijk kan aantonen voor de periode na zijn ontvluchting tot zijn nieuwe opsluiting (10 november 2005 tot 8 juni 2010). De stukken die verzoeker voorlegt voor deze periode worden niet aanvaard als bewijs hiervan.

Op 20 augustus 2013 erkent verzoeker een kind van Belgische nationaliteit, geboren op 18 maart 2006.

Bij arrest van 8 mei 2014 van het hof van beroep te Antwerpen wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar voor allerlei inbreuken op de drugwetgeving (invoer, bezit, handel, deelneming aan een criminele organisatie).

Op 8 november 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in functie van zijn Belgische zoon die geboren werd op 18 maart 2006.

Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, uitvoerbaar bij vrijlating (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 148 493 van 25 juni 2015 wordt het beroep verworpen wat de beslissing tot weigering van verblijf betreft. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 237.499 van 28 februari 2017.

Op 7 november 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van zijn Belgische zoon.

Op 3 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingetrokken.

Bij arrest nr. 177 341 van 4 november 2016 wordt het beroep tegen de beslissing van 3 mei 2016 verworpen.

Op 18 november 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als een familielid van een Belg.

Op 14 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2016 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: S. M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Borgerhout

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd veroordeeld op 20.10.2003 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens prostitutie en exploitatie van andermans prostitutie en als mededader van mensenhandel, op 16.06.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens het onwettig bezit van verdovende middelen, op 24.06.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving en op 08.05.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens verdovende middelen, deelneming als hoofd of bijkomstige activiteit, verdovende middelen namelijk cocaïne, inbreuk op de drugswetgeving, onwettig bezit van verdovende middelen als dader of mededader.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Gelet op het bovenstaande kunnen we stellen dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Betrokkenes zoon is geboren in 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Verder haalt betrokkene ook zijn band aan met andere familieleden. Ook hier kunnen we stellen dat betrokkene de consequenties moet dragen van zijn daden. Betrokkene kon immers ervan uitgaan dat het recht op verblijf in het gedrang zou kunnen komen door deel te nemen aan illegale activiteiten. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordelingen.

Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, uit het verzoek tot penitentiair verlof van 28.11.2014 blijkt expliciet dat betrokkene zich heeft ‘onttrokken’ tussen 2005 en 2010 om strafuitvoering te vermijden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het is des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij inderdaad geboren en getogen is in België, altijd goed omkaderd is geweest in zijn buurt en zijn familie (zie daartoe de talrijke getuigenissen), toch de verkeerde weg is opgegaan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het overtreden van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van integratie, wel integendeel. Het positief advies van de gevangenisdirecteur betreffende het penitentiair verlof doet daar geen afbreuk aan. Vooreerst omdat het dateert van januari 2015, of betrokkene heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen, werd niet aangetoond. Bovendien omdat het positief advies voor het verlof voor een groot deel gesteund lijkt op het motief dat betrokkene wellicht niet zal vluchten omdat hij nog geen permanent verblijfsrecht heeft en anderzijds op de goede ondersteuning van familie/buurt en vrienden, wat hier niet betwist wordt.

Echter, dit alles doet geen afbreuk aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd, dat er ook al eens een periode geweest is waarin betrokkene zich kennelijk beter gedroeg (gezien er jaren geen veroordelingen zijn geweest), maar nadien toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk

is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en zichzelf dat het kind zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene, die volgens het dossier medische problemen hebben. Wat betreft het hoorrecht kunnen we met rede stellen dat hieraan voldaan werd. Betrokkene heeft immers via zijn raadsman tientallen bijkomende stukken aangeleverd ter aanvulling van zijn aanvraag. Deze stukken werden aangetekend verzonden op 01.02.2016. Er werden vervolgens met betrekking tot de nieuwe aanvraag gezinshereniging op datum van 17.11.2016 en 17.02.2017 documenten overgemaakt, allen in overweging genomen bij het nemen van deze beslissing. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), schending van artikel 8 EVRM, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het recht om gehoord te worden, schending van artikel 41 §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Eerste onderdeel

De bestreden partij is op de hoogte van het familieleven van verzoeker.

De aanvraag gezinshereniging werd gedaan op grond van de relatie die verzoeker heeft met zijn zoon(tje).

Verwerende partij is bovendien op de hoogte van het ruimere familieleven van verzoeker, die zijn Belgische vader, moeder, zussen en broers in België heeft.

Bovendien verwijst verzoeker ook naar zijn privéleven in België.

Verzoeker is geboren en getogen in België, liep hier school, werkte hier, ging hier relaties aan, maakte hier vrienden, etc.

Verzoeker heeft nog nooit in een ander land dan België gewoond.

Indien hij het land moet verlaten, zal hij dit alles verliezen en gedwongen worden om naar een land te gaan, waar hij geen band mee heeft.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het privé-leven van verzoeker in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer. Verzoeker is geboren en getogen in België, heeft hier niet alleen zijn familie, maar ook zijn vrienden, kent geen andere taal dan het Nederlands, geen andere cultuur dan de Belgische.

Verzoeker heeft intussen werk gevonden en kan voltijs aan de slag van zodra hij vrijgelaten is. Hij zal deze kans uiteraard verliezen als hij gedwongen wordt het land te verlaten.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen naar Marokko te gaan, waar hij nog nooit gewoond heeft.

Gelet op het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt, vormt dit een manifeste schending uit van artikel 8 EVRM evenals het zorgvuldigheidsbeginsel gezien geen rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker.

*De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.
Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.*

Tweede onderdeel

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De mogelijkheid om beperkingen op te leggen aan het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, kan maar indien de maatregelen evenredig zijn aan het gezinsleven, de graad van integratie, de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand en de bindingen met het land van oorsprong.

In casu werd geen rekening gehouden met de graad van integratie, de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand en de bindingen in het land van oorsprong.

Dit blijkt alleszins niet uit de bestreden beslissing.

Met name met de graad van integratie houdt de bestreden beslissing geen rekening.

Verzoeker wijdde hier echter uitgebreid aandacht aan in de aanvraag. Daar stelde verzoeker al:

“De heer M. werd geboren te Borgerhout, uit Marokkaanse ouders, en kreeg dus de Marokkaanse nationaliteit.

Hij liep school te Antwerpen. De zussen en broers van mijn cliënt hebben ondertussen allemaal de Belgische nationaliteit bekomen, evenals zijn ouders.

Cliënt heeft steeds in België gewoond. Hij is ondertussen 42 jaar oud en woonde nooit in het buitenland.

De heer M. en zijn broers en zussen werden in het Nederlands opgevoed, zoals dat in de jaren '80 werd gepropageerd door de Vlaamse overheidsinstanties en scholen. Hij spreekt dan ook geen Marokkaans.

Hij kan geen Arabisch leren en heeft geen familie meer in Marokko.

Cliënt heeft steeds een verblijfskaart van onbepaalde duur gehad in België. Hij verloor deze kaart omdat hij ambtelijk geschrapt werd. Hij heeft België nooit verlaten, doch kan dit moeilijk aantonen met bewijzen. Cliënt leefde immers ondergedoken.

De hechtheid van de bindingen van cliënt met België zijn bijzonder groot en minstens vergelijkbaar met die van eender welke Belg.

België is het enige land waar cliënt reële sociale banden heeft opgebouwd.

Cliënt dwingen in een land te gaan wonen dat hij niet kent, en waar hij geen enkele binding mee heeft, maakt een onmenselijke behandeling uit. Bovendien schendt zulke behandeling artikel 8 EVRM, daar het een einde betekent van het privé-leven van verzoeker dat zich geheel in België bevindt.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

De heer M. is een man die ondertussen de jaren van verstand bereikt heeft en vastbesloten is om zijn leven verder te zetten als een verantwoordelijke burger en vader. Hij verwijst naar de adviezen over zijn penitentiair verlof, waarin de directie bevestigt dat de ingesteldheid van de heer M. veranderd is en oprecht is.

De heer M. is intussen op vrije voeten en heeft vast werk en gedraagt zich als een verantwoordelijke vader voor zijn zoon.

Het is zowel voor de heer M. als voor zijn familie onvoorstelbaar dat een man die in België geboren en getogen is, gevormd is in en door België, het land zou moeten verlaten en zijn ganse familie zou moeten achterlaten om naar een land te trekken dat hij maar kent als vakantiebestemming. “

De bestreden beslissing antwoordt geenszins op de ingeroepen argumentatie met betrekking tot de graad van integratie.

Hetzelfde geldt voor de bindingen die verzoeker heeft met Marokko. Ook daarop werd door verzoeker in de aanvraag tot gezinshereniging ingegaan: "Cliënt heeft steeds in België gewoond. Hij is ondertussen 42 jaar oud en woonde nooit in het buitenland.

De heer M. en zijn broers en zussen werden in het Nederlands opgevoed, zoals dat in de jaren '80 werd gepropageerd door de Vlaamse overheidsinstanties en scholen. Hij spreekt dan ook geen Marokkaans. Hij kan geen Arabisch leren en heeft geen familie meer in Marokko.

(...)

België is het enige land waar cliënt reële sociale banden heeft opgebouwd.

Cliënt dwingen in een land te gaan wonen dat hij niet kent, en waar hij geen enkele binding mee heeft, maakt een onmenselijke behandeling uit. Bovendien schendt zulke behandeling artikel 8 EVRM, daar het een einde betekent van het privé-leven van verzoeker dat zich geheel in België bevindt. "

In de bestreden beslissing wordt ook hierover met geen woord gerept.

In casu werd slechts een zeer beperkte belangenafweging gemaakt, zodat aan het evenredigheidsbeginsel niet voldaan is.

Er werd namelijk geen rekening gehouden met de graad van integratie van verzoeker, die zijn ganse leven in België heeft gewoond en dan ook perfect geïntegreerd is.

Er werd geen rekening gehouden met de duur van verblijf in België, namelijk meer dan 40 jaar, van geboorte tot op heden.

Er werd geen rekening gehouden met de leeftijd van verzoeker en met het feit dat hij geen binding heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Verzoeker heeft nooit in Marokko gewoond. Zijn ganse familie verblijft in België en is Belg.

Uit het evenredigheidsbeginsel vloeit voort dat de bescherming tegen verwijdering des te sterker zou moeten zijn naarmate de betrokkene beter in het gastland geïntegreerd is. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zijn zeer verregaande maatregelen, die ten eerste ingrijpen in het privé- en gezinsleven van de betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de overwegingen in de zaak Tsakourdis t. Duitsland van het Hof van Justitie (HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer)).

Er worden passages aangehaald die zouden aantonen dat betrokkenheid bij drugshandel zowieso kan leiden tot een verwijderingsbeslissing van een familielid van de Europese Unie.

Dit is geenszins de draagwijdte van het arrest.

Dit arrest vraagt om een rigoureuus onderzoek naar de evenredigheid van de maatregel ten opzichte van integratie, familieleven en andere bindingen met het land.

Verzoeker verwijst naar de bewoordingen van het arrest, die volgen op de passage in de bestreden beslissing geciteerd:

"48 Daarnaast wordt in artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 benadrukt dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

49 Een verwijderingsmaatregel moet derhalve gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van het voorliggende geval (zie met name arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 74) en kan slechts gerechtvaardigd zijn om dwingende redenen van openbare veiligheid in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38, indien een dergelijke maatregel, gelet op de uitzonderlijke ernst van de bedreiging, noodzakelijk is voor de bescherming van de belangen die hij veilig wil stellen, mits dit doel niet kan worden bereikt met minder stringente maatregelen, gelet op de duur van het verblijf van de burger van de Unie in de gastlidstaat en in het bijzonder de ernstige negatieve consequenties die een dergelijke maatregel kan meebrengen voor burgers van de Unie die werkelijk in de gastlidstaat zijn geïntegreerd.

50 Bij de toepassing van richtlijn 2004/38 moet meer in het bijzonder een afweging plaatsvinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, zo nodig beoordeeld ten tijde van het verwijderingsbesluit (zie met name arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I-5257, punten 77-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (zie in die zin met name arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 29), en anderzijds het risico dat de sociale herintegratie van de burger van de Unie in de lidstaat waar hij daadwerkelijk is geïntegreerd in gevaar wordt gebracht, terwijl deze herintegratie niet alleen in het belang van die burger is maar ook in dat van de Europese Unie in het algemeen, zoals door de advocaat-generaal in punt 95 van zijn conclusie is opgemerkt.

51 De opgelegde straf moet in aanmerking worden genomen als een van de factoren in dit geheel. Een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar kan niet automatisch leiden tot een verwijderingsbesluit zoals in de nationale wetgeving voorzien, zonder dat de in het vorige punt beschreven factoren worden afgewogen, en het is aan de nationale rechter om na te gaan of dit het geval is geweest.

52 In het kader van die beoordeling moet rekening worden gehouden met de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, aangezien redenen van algemeen belang slechts dan kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van een nationale maatregel die de gebruikmaking van het vrije personenverkeer belemmert, wanneer de betrokken maatregel rekening houdt met dergelijke rechten (zie met name arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punten 97-99), in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de individuele vrijheden (zie met name arrest van 5 oktober 2010, McB, C-400/10 PPU, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 53, en EHRM, arrest Maslov tegen Oostenrijk [GC] van 23 juni 2008, Recueil des arrêts et décisions 2008, § 61 e.v.).

53 Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75).

54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67), moet worden geconcludeerd dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38.

55 Het is aan de verwijzende rechter om met inaanmerkingneming van alle vorengenoemde factoren na te gaan of het gedrag van Tsakouridis binnen de „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38, dan wel binnen de „dwingende redenen van openbare veiligheid” van artikel 28, lid 3, van deze richtlijn valt, en of de voorgenomen verwijderingsmaatregel eerdergenoemde voorwaarden in acht neemt.”

In casu is het evenredigheidsonderzoek niet gebeurd. Met name werd onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met de aanwezigheid van zijn ganse familie in België, met het feit dat zijn broers en zussen de Belgische nationaliteit hebben, dat zijn ouders de Belgische nationaliteit hebben, dat hij in België geboren en getogen is en hier zijn ganse leven woont, dat hij geen bindingen heeft met Marokko, de taal niet spreekt en nooit in het land gewoond heeft, met zijn perfecte integratie in België en met de hechte band die hij met zijn familie heeft.

De bestreden beslissing verwijst naar een arrest, maar houdt zelf geen rekening met de inhoud ervan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel, dat ook opgenomen werd in artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Bij de evenredigheidstoets dient rekening gehouden te worden met het privéleven van verzoeker.

Verzoeker is geboren en getogen in België, woont hier al meer dan 40 jaar en zijn ganse familie heeft de Belgische nationaliteit en woont in België.

Verzoekers privéleven is dus eveneens geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM, bij voorbeeld in de zaak Maslov t. Oostenrijk (Verzoekschrift no. 1638/03), 23 juni 2008), waarin wordt gesteld met betrekking tot privéleven:

“However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect (see Üner, cited above, § 59).

64. Accordingly, the measures complained of interfered with both the applicant's "private life" and his "family life".

65. Such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of Article 8 as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned."

En verder:

58. (...)

As to the second point, it is to be noted that, although the applicant in the case of *Boultif* was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the 'Boultif criteria' to apply all the more so (à plus forte raison) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see *Mokrani v. France*, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, of their childhood in the host country, were brought up there and received their education there.

(...)

73. In turn, when assessing the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled and the solidity of the social, cultural and family ties with the host country, it evidently makes a difference whether the person concerned had already come to the country during his or her childhood or youth, or was even born there, or whether he or she only came as an adult. This tendency is also reflected in various Council of Europe instruments, in particular in Committee of Ministers Recommendations Rec(2000)15 and Rec(2002)4 (see paragraphs 34-35 above).

74. Although Article 8 provides no absolute protection against expulsion for any category of aliens (see *Üner*, cited above, § 55), including those who were born in the host country or moved there in their early childhood, the Court has already found that regard is to be had to the special situation of aliens who have spent most, if not all, of their childhood in the host country, were brought up there and received their education there (see *Üner*, § 58 in fine).

75. In short, the Court considers that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion. This is all the more so where the person concerned committed the offences underlying the expulsion measure as a juvenile."

Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van onbepaalde duur sinds zijn geboorte.

Hij werd ambtelijk geschrapt en heeft sedertdien zijn verblijfsrecht verloren.

Er zijn geen indicaties waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker het Belgisch grondgebied voor lange tijd zou hebben verlaten.

Verzoeker verblijft dus meer dan veertig jaar lang in België.

Het wordt niet betwist dat hij in deze lange periode sociale relaties in België heeft aangeknoopt en het centrum van zijn belangen hier heeft gevestigd.

Om de noodzakelijkheid van de beslissing na te gaan, moet men een evenredigheidsstoets doen.

De RvV moet aan de hand van de bestreden beslissing kunnen onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenwicht bestaat tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat.

Noch uit de voorgelegde stukken, noch uit de motivering van de beslissing blijkt dat zo'n afweging op een ernstige wijze is gebeurd.

Op basis van alle inlichtingen die de verwerende partij had gekregen, mocht verwacht worden dat dit nauwgezet zou gebeuren.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dienen alle belangen met elkaar afgewogen te worden, om zo tot een evenredige beslissing te komen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak in *Jeunesse t. Nederland* (EHRM, *Jeunesse v. the Netherlands*, application no. 12738/10 van 3 oktober 2014 (Grote Kamer):

115. The Court first and foremost takes into consideration the fact that all members of the applicant's family with the exception of herself are Netherlands nationals and that the applicant's spouse and their three children have a right to enjoy their family life with each other in the Netherlands. The Court further notes that the applicant held Netherlands nationality at birth. She subsequently lost her nationality when Suriname became independent. She then became a Surinamese national, not by her own choice but pursuant to Article 3 of the Agreement between the Kingdom of the Netherlands and the Republic of Suriname concerning the assignment of nationality (see paragraph 62 above). Consequently, her

position cannot be simply considered to be on a par with that of other potential immigrants who have never held Netherlands nationality.

116. The Court considers that a second important feature of the instant case is the fact that the applicant has been in the Netherlands for more than sixteen years and that she has no criminal record. Although she failed to comply with the obligation to leave the Netherlands, her presence was nevertheless tolerated for a considerable period of time by the Netherlands authorities, while she repeatedly submitted residence requests and awaited the outcome of appeals. The tolerance of her presence for such a lengthy period of time, during which for a large part it was open to the authorities to remove her, in effect enabled the applicant to establish and develop strong family, social and cultural ties in the Netherlands. The applicant's address, where she has been living for the last fifteen years, has always been known to the Netherlands authorities.

117. Thirdly, the Court accepts, given the common background of the applicant and her husband and the relatively young age of their children, that there would appear to be no insurmountable obstacles for them to settle in Suriname. However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family.

118. The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities' decision on the applicant's three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. For that purpose, in cases concerning family reunification, the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in the country or countries concerned and the extent to which they are dependent on their parents (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, cited above, § 44).

119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant's children and Suriname, a country where they have never been.

120. In examining whether there were insurmountable obstacles for the applicant and her family to settle in Suriname, the domestic authorities had some regard for the situation of the applicant's children (see paragraphs 23 (under 2.19 and 2.21), 28 and 34 (under 2.4.5) above). However, the Court considers that they fell short of what is required in such cases and it reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it (see above § 109). The Court is not convinced that actual evidence on such matters was considered and assessed by the domestic authorities. Accordingly, it must conclude that insufficient weight was given to the best interests of the applicant's children in the decision of the domestic authorities to refuse the applicant's request for a residence permit.

121. The central issue in this case is whether, bearing in mind the margin of appreciation afforded to States in immigration matters, a fair balance has been struck between the competing interests at stake, namely the personal interests of the applicant, her husband and their children in maintaining their family life in the Netherlands on the one hand and, on the other, the public order interests of the respondent Government in controlling immigration. In view of the particular circumstances of the case, it is questionable whether general immigration policy considerations of themselves can be regarded as sufficient justification for refusing the applicant residence in the Netherlands.

122. The Court, whilst confirming the relevant principles set out above (see paragraphs 106-109), finds that, on the basis of the above considerations (see paragraphs 115-120) and viewing the relevant factors cumulatively, the circumstances of the applicant's case must be regarded as exceptional. Accordingly, the Court concludes that a fair balance has not been struck between the competing interests involved. There has thus been a failure by the Netherlands authorities to secure the applicant's right to respect for her family life as protected by Article 8 of the Convention.

123. There has accordingly been a violation of Article 8 of the Convention.

Deze rechtspraak is ten eerste relevant, daar ook hier er sprake was van een persoon die reeds jarenlang gevestigd was in een lidstaat (Nederland), heel haar familie daar had, kinderen met de Nederlandse nationaliteit had, en zou verwijderd worden op grond van openbare orde.

Het Hof maakt de afweging, en komt tot een resultaat dat stelt dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

In casu is duidelijk dat de Belgische overheid de belangenafweging niet afdoende maakte. Met name werd noch het belang van het kind, noch het privéleven van verzoeker en zijn lang verblijf in België, zijn hechte banden met België, zijn gebrek aan banden met Marokko en de onmogelijkheid om een familieleven uit te bouwen in Marokko met zijn zoontje en de rest van zijn familie, in de weegschaal gelegd.

Verzoeker verwijst in deze naar een arrest van Uw Raad van 20 mei 2014 dat stelt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren." Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Dat er rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, evenmin. De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die in het verzoekschrift nader worden geduid, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad. De gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') die overigens enkel is gesteund op een zeer selectieve lezing van een arrest van de Raad. Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. "

Ook hier gebeurde de afweging van belangen zeer eenzijdig, waardoor er een schending is van artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel

Door verzoekers verblijf te weigeren, is het onvermijdelijk resultaat dat de familie gescheiden zal gaan leven.

De heer M. is op 18 maart 2006 vader geworden van R. V. De heer M. voedt zijn kind op in samenspraak met moeder W. V. De heer M. haalt zijn kind op van school en R. verblijft bij hem in het weekend.

De beide ouders wonen niet ver van elkaar, zodat het samen opvoeden zeer eenvoudig gaat.

R. heeft de Belgische nationaliteit.

R. gaat naar school in België. Hij kan niet in Marokko gaan wonen, waar hij veel minder kansen zou krijgen. Dit zou niet in het belang van het kind zijn.

Het recht op familieleven van cliënt mag niet resulteren in het geven van minder kansen aan zijn zoontje. Het familieleven van cliënt met zijn zoontje kan alleen in België uitgeoefend worden.

De mama van R. werkt in België. Ook zij kan niet naar Marokko verhuizen zodat de heer M. zijn gezinsleven kan uitoefenen.

Zij heeft zoals haar zoontje de Belgische nationaliteit en wenst in België te blijven wonen.

Zij heeft geen enkele band met Marokko en heeft geen relatie meer met de heer M. Zij zal dus niet met R. naar Marokko verhuizen om zijn recht op gezinsleven te garanderen.

Aangezien mevrouw Vercammen het niet zal doen, moet de Belgische staat het recht op gezinsleven van de heer M. garanderen.

Er zijn onoverkomelijke obstakels om het familieleven buiten België uit te oefenen.

Mevrouw V. heeft niet het recht noch de intentie om in Marokko te gaan wonen.

Zij is bovendien niet vertrouwd met de Marokkaanse cultuur, is geen moslim en een alleenstaande moeder.

Zij zal daar, de taal en cultuur niet machtig, en zonder enige sociale binding, zeer moeilijk werk kunnen vinden.

Zij zal bovendien gestigmatiseerd worden als alleenstaande en ongehuwde moeder.

Het zou bovendien een schending zijn van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna VEU) indien verzoekers zontje dat de Belgische nationaliteit heeft, in Marokko zou moeten gaan wonen.

Artikel 20 VEU stelt:

Artikel 20

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Verzoeker verwijst inzake naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarbij bij voorbeeld in de zaak Ruiz Zambrano wordt gesteld dat kinderen niet verantwoordelijk kunnen gesteld worden voor de keuzes van hun ouders.

In casu wil dit zeggen dat R. het recht dient te krijgen in België te verblijven, tesamen met zijn beide ouders, ook verzoeker.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, blijkt dat de factoren waarmee rekening gehouden moet worden zijn, hoe erg het familieleven aangetast zou zijn, de hechtheid van de bindingen met de lidstaat en of er onoverkomelijke obstakels zijn om het familieleven in een ander land uit te oefenen (zie bij voorbeeld EHRM, Butt t. Noorwegen § 78)

Deze obstakels om het familieleven in Marokko uit te oefenen zijn zeer groot in casu. Deze optie is dus absoluut niet realistisch, waardoor de schending van artikel 8 EVRM evident is.

Uit een document van de Refugee Review Tribunal van Australië blijkt dat alleenstaande moeders in Marokko gestigmatiseerd worden. Alleenstaande ongehuwde moeders zijn kwetsbaar voor discriminatie. (zie stuk 3, ook te vinden op www.refworld.org/pdfid/4b6fe29f0.pdf)

Voor een alleenstaande vrouw is het leven in Marokko zeer moeilijk. Bovendien spreekt mevrouw Vercammen geen woord Arabisch of Berbers.

Mevrouw V. heeft geen enkel Marokkaans familielid. Het is louter hypothetisch dat de Marokkaanse overheid haar, een alleenstaande ongehuwde moeder, die niet moslim is, en geen familie heeft in Marokko, het verblijf in het land zou toestaan.

Het is niet plausibel dat zij in Marokko zou gaan wonen zodat R. contact kan hebben met zijn papa.

Er is dus geen mogelijkheid om het gezinsleven in Marokko uit te oefenen.

Verzoeker stuurde als aanvulling bij zijn aanvraag gezinshereniging een brief van de mama van de zoon van mijn cliënt W. V. Zij getuigt van de noodzaak van de aanwezigheid van mijn cliënt bij de opvoeding van R. Zij zegt dat een afstandrelatie niet mogelijk is:

"Ik werk in een schoonheidssalon, dus ook in het weekend en dan verblijft R. bij zijn papa, waar hij ook vaak overnacht.

Ik weet dat de redenering gevolgd wordt dat er momenteel voldoende middelen zijn om een relatie van op afstand in stand te houden, maar in praktijk is het onmogelijk een goede vader-zoon-band uit te bouwen en te onderhouden via telefoon- en videogesprekken.

Samen Playstation spelen, elkaar uitdagen en aanmoedigen, kan inderdaad via het web, maar de persoonlijke interactie vader-zoon die ermee gepaard gaat wanneer ze samen voor het scherm zitten, kan hier nooit bereikt worden.

Samen naar de bioscoop is zoveel meer dan vanop afstand te vertellen over een film die ze beiden dan mogen gezien hebben.

Een simpele knuffel, aanmoediging, plagerijtjes, een troostend schouderklopje, ... het betekent zoveel voor iemand die het moet missen. Uitstapjes, (verjaardags)feestjes, feestdagen, ... noem maar op. Iemand een geschenkje toesturen en dan bellen om te vragen of het goed aangekomen is en of het ok was, is niet te vergelijken met de blijdschap persoonlijk alles samen te beleven. Altijd 'is papa er niet'..."

Ook in een ander land leven, is onmogelijk, getuigt mevrouw V.:

"Ik kan onmogelijk in een ander land gaan wonen met mijn zoon. Wij zijn beiden uitsluitend Belg. M. en ik zijn geen "koppel" meer, ik spreek de taal niet, ken de cultuur er niet en zou er als alleenstaande vrouw totaal niet geaccepteerd worden, net zoals mijn zoon als buitenechtelijk kind. Bovendien heb ik in België ook nog een dochter. Ik kan toch onmogelijk voor de keuze gesteld worden om te kiezen? Hoe dan ook, voor mij is het totaal uitgesloten uit België te vertrekken. "

Mevrouw V. wijst ook op de hechte band tussen vader en zoon. Zij hoopt op uw menselijk inleven.

Ook de kinderen die verwekt zijn buiten het huwelijk worden gediscrimineerd en gestigmatiseerd in Marokko.

Verzoeker verwijst naar de TV-documentaire die onlangs gemaakt is over deze thematiek:

_The award-winning TV documentary producer Deborah Perkin has made a non-fiction cinema feature about stigmatised single mothers in Morocco and their children branded illegitimate by an uncaring and hypocritical state. The title, with a touch of broad satire, refers not to the children but to the heartless men in charge. Perkin focuses on the case of one woman, Rabha El Haimer, and her courageous and persistent battle to have this stigma removed from her child – a fight she waged with the help of the campaigning charity Solidarité Féminine. As a teenager, El Haimer was coerced into a ceremonial, or fatiha, marriage, which is supposed to precede the legal undertaking, with a man from a far-off village she had never met. Having exercised his conjugal rights and got her pregnant, the groom disappeared, without making things legal. The fatiha convention is a grey area that allowed this man to have his quasi-marital cake, and the film shows El Haimer embarking on an arduous legal crusade, in a judicial system that always contrives to delay court proceedings and find errors in the paperwork – perhaps hoping troublesome plaintiffs like her will simply give up. There are some gripping scenes in which she confronts her sneering father-in-law, and finally gets her day in court.

<http://www.theguardian.com/film/2014/jul/10/bastards-review-deborah-perkin>

Verwerende partij stelt dat het gezin in eender welk land waar zij recht hebben op verblijf het gezinsleven kan opbouwen.

Dit is echter geheel onjuist en houdt geen rekening met de concrete omstandigheden.

Ten eerste heeft verzoeker niet langer een relatie met mevrouw V. Men kan dus niet aannemen dat mevrouw V. voor verzoeker haar land, familie en werk zou verlaten. Bovendien is er voor verzoeker geen enkel ander land waar hij terecht kan, behalve Marokko. Dat het daar voor mevrouw V. niet mogelijk is om te leven, wordt hierboven uiteengezet.

Het opbouwen van een gezinsleven elders dan in België is niet mogelijk.

Ook het opbouwen van een betekenisvolle vaderschapsrol is onmogelijk vanuit een ander land. De contacten zullen beperkt blijven tot maximaal enkele bezoeken per jaar, indien mevrouw Vercammen haar zoon zal laten reizen. Het is niet evident om een kind van de leeftijd van R. de tocht van België naar Marokko te laten maken.

Ook de moderne communicatietechnologieën zijn absoluut niet in staat normaal fysiek contact tussen vader en zoon te vervangen. Het gebruik van internet is niet evident voor een 8-jarige, en kan niet zonder toezicht gebeuren. De contacten zullen beperkt zijn, zowel qua frequentie als qua diepgang, waardoor de band tussen vader en zoon niet voldoende kan ontwikkelen om betekenisvol te zijn. Dit is een schending van het recht van verzoeker op een gezinsleven.

De ouders van verzoeker zijn niet in staat met het internet te werken. Zij zullen op deze manier geen contact nemen met hun zoon. Zij hebben nog nooit een computer gehad. Op deze manier kan het gezinsleven dan ook niet verdergezet worden. Er werd geen rekening gehouden met de leeftijd en het profiel van de ouders van verzoeker. De ouders van verzoeker zijn mensen van Marokkaanse origine, die zeer beperkt geletterd zijn. Zij hebben medische problemen en zullen wellicht het gebruik van de moderne communicatietechnieken niet meer onder de knie krijgen.

Dit werd reeds in de aanvraag opgeworpen, maar hierop antwoordt men eenvoudig niet.

Nagaan of een familieleven mogelijk is in het land van herkomst, is van het grootste belang, zoals ook bevestigd werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker verwijst bij voorbeeld naar het arrest Berrehab. In dat arrest oordeelde het EHRM dat de uitwijzing van een uit de echt gescheiden vreemdeling ertoe leidde dat hij geen regelmatig contact kon onderhouden met zijn Nederlandse kind omdat niet verwacht kan worden dat een ex-partner zich organiseert om het contact tussen ex-partner en kind in een ander land te organiseren.²

Hier maakt men er zich vanaf met een standaardredenering die in casu niet klopt. Mevrouw V. zal niet naar Marokko willen gaan en de ouders van verzoeker zullen niet leren omgaan met het internet. Het resultaat is dat er geen familieleven meer zal zijn.

De theorie van de moderne communicatiemiddelen is niet op elke situatie toepasbaar. In casu is deze mogelijkheid niet realistisch.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont in hetzelfde gebouw als zijn zus.

Hij heeft vast werk en heeft goede inkomsten.

De heer M. tracht zoveel mogelijk tijd door te brengen met zijn zoontje en haalt met volle teugen het contact met zijn familie, dat hij heeft moeten missen, in.

De heer M. is een man die een geregeld leven leidt en zowel de justitieassistent als de SURB, als de gevangenisdirectie zijn ervan overtuigd dat hij geen actueel gevaar meer is voor de openbare orde.

De heer M. verwijst naar de verslagen van de SURB, die aan het dossier gevoegd werden, en waarin zeer duidelijk en vanuit een grote expertise wordt gesteld dat de heer M. geen actueel gevaar is voor de openbare orde.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing is feitelijk niet correct gemotiveerd.

Zij stelt:

“Het positief advies van de gevangenisdirecteur betreffende het penitentiair verlof doet daar geen afbreuk aan. Vooreerst omdat het dateert van januari 2015, of betrokkene heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen werd niet aangetoond. Bovendien omdat het positief advies voor het verlof voor een groot deel gesteund lijkt op het motief dat betrokkene wellicht niet zal vluchten omdat hij nog geen permanent verblijfsrecht heeft en anderzijds op de goede ondersteuning van familie/buurt en vrienden, wat hier niet betwist wordt.”

Verzoeker heeft middels een heel aantal stukken willen aantonen dat hij niet langer een actueel gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Hij is immers de laatste jaren een modelgevangene geweest, hetgeen geresulteerd heeft in penitentiair verlof en zelfs in zijn vrijlating.

De bovenstaande redenering is dan ook onjuist waar zij stelt dat het niet aangetoond is dat zulk advies er op dit moment nog zou zijn. Er werd immers een beslissing genomen door de Strafvorderingrechtbank om verzoeker vrij te laten. Dit toont aan dat er vertrouwen is dat verzoeker geen actueel gevaar is voor de openbare veiligheid.

Een beslissing elektronisch toezicht is een veel verregaandere maatregel dan de maatregel van het penitentiair verlof.

De redenering van verwerende partij is dan ook onjuist. De inhoud van het advies van de gevangenisdirectie is dan ook duidelijk bevestigd in de positieve beslissing van de SURB.

Ook de redenen voor het positieve advies staan nog. Uit de beslissing zelf blijkt immers dat verzoeker nog geen permanent verblijfsrecht heeft, en de goede ondersteuning van familie/buurt en vrienden, die niet betwist werd, bestaat ook nog steeds.

Intussen woont verzoeker zelfs in de woning van zijn zus, waar hij een studio heeft. De contacten met de familieleden zijn sinds de vrijlating van verzoeker intens.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 8 EVRM,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,*
- artikel 43 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- het recht om gehoord te worden,*
- artikel 41 §2 van de Handvest Grondrechten EU.*

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor een familieleven in België te voeren met haar zoontje en haar ouders en broers en zussen, en verwijst zij ook naar haar privéleven dat bestaat uit het ‘geboren en getogen zijn in België, het school gelopen hebben, het gewerkt hebben, het relaties zijn aangegeven, de vrienden die gemaakt werden etc’. Verzoekende partij houdt voor nooit in een ander land gewoond te hebben. Hierover wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept, in strijd met artikel 8, tweede lid EVRM.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Overigens mist de kritiek ook elke feitelijke grondslag, nu de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing expliciet gemotiveerd heeft inzake het familiale en persoonlijke belang van betrokkene, dat ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Immers, na vermelding van strafrechtelijke veroordelingen in 2003, 2004, 2010 en 2014 voor zware feiten en zodoende ook tot zware gevangenisstraffen, en na te hebben vastgesteld dat (en uitvoerig toegelicht om welke reden) het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat "overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen."

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert verder dat:

"Betrokkene's zoon is geboren in 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Verder haalt betrokkene ook zijn band aan met andere familieleden. Ook hier kunnen we stellen dat betrokkene de consequenties moet dragen van zijn daden. Betrokkene kon immers ervan uitgaan dat het recht op verblijf in het gedrang zou kunnen komen door deel te nemen aan illegale activiteiten. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordelingen.

Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, uit het verzoek tot penitentiair verlof van 28.11.2014 blijkt expliciet dat betrokkene zich heeft 'onttrokken' tussen 2005 en 2010 om strafuitvoering te vermijden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het is des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij inderdaad geboren en getogen is in België, altijd goed omkaderd is geweest in zijn buurt en zijn familie (zie daartoe de talrijke getuigenissen), toch de verkeerde weg is opgegaan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het overtreden van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van integratie, wel integendeel. Het positief advies van de gevangenisdirecteur betreffende het penitentiair verlof doet daar geen afbreuk aan. Vooreerst omdat het dateert van januari 2015, of 1 De betrokkene heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen, werd niet aangetoond. Bovendien omdat het positief advies voor het verlof voor een groot deel gesteund lijkt op het motief dat betrokkene wellicht niet zal vluchten omdat hij nog geen permanent verblijfsrecht heeft en anderzijds op de goede ondersteuning van familie/buurt en vrienden, wat hier niet betwist wordt.

Echter, dit alles doet geen afbreuk aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd, dat er ook al eens een periode geweest is waarin betrokkene zich kennelijk beter gedroeg (gezien er jaren geen veroordelingen zijn geweest), maar nadien toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en hijzelf dat het kind zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene, die volgens het dossier medische problemen hebben." (markering toegevoegd)

Terwijl in casu ook geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven, door louter te verwijzen naar haar opgroeien in België, terwijl zij de voorbije 10 jaar reeds meermaals veroordeeld werd tot een gevangenisstraf voor het plegen van zware strafrechtelijke inbreuken, en zich aldus op

geen enkele wijze heeft geïntegreerd in de samenleving. Zulks wordt ook expliciet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven met de ouders en broers/zussen, nu zij niet aantoonbaar dat er naast de eventuele affectieve band ook bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn.

Daarenboven laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privé- en familiaal leven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar zoon (en partner en/of andere familieleden) kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Zij betwist de motieven dienomtrent van de bestreden beslissing op geen enkele manier; zij gaat er niet eens op in.

Evenmin toont zij aan dat haar zoon (en partner en/of andere familieleden) haar niet zou kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de zoon (en partner en/of andere familieleden) desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar zoon (en partner en/of andere familieleden) en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij enkel in België een privéleven zou kunnen ontwikkelen en uitoefenen.

Zij houdt in het verzoekschrift nog voor dat zij intussen werk gevonden heeft, doch verduidelijkt niet wanneer zij dan wel een arbeidsovereenkomst zou hebben ondertekend, temeer verzoekende partij nog steeds is opgesloten in de gevangenis! Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij in haar herkomstland of een ander land onmogelijk een job zal kunnen uitoefenen, in zoverre dit al tot de uitoefening van het privéleven zou kunnen behoren.

Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar stukken waarop zij zich niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris. Terwijl ook een eventuele arbeidsovereenkomst, dewelke vanzelfsprekend pas kan worden uitgevoerd voor zover verzoekende partij over legaal verblijf beschikt, quod non, geen afbreuk kan doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing alsdat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daarenboven dient andermaal te worden gewezen op vele strafrechtelijke veroordelingen, en de vaststelling dat verzoekende partij een actueel en werkelijke bedreiging vormt voor het belang van de samenleving.

Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de

verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van het middel verwijst verzoekende partij naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en houdt zij voor dat slechts een beperkte belangenafweging gemaakt werd. Er zou geen rekening gehouden zijn met de graad van integratie, de duur van het verblijf, de aanwezigheid van familie in België, het gegeven dat zij nooit in een ander land gewoond heeft,

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen voorbij gaan aan de motieven van de bestreden beslissing alsdat *“Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren*

geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, uit het verzoek tot penitentiair verlof van 28.11.2014 blijkt expliciet dat betrokkene zich heeft 'onttrokken' tussen 2005 en 2010 om strafuitvoering te vermijden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het is des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij inderdaad geboren en getogen is in België, altijd goed omkaderd is geweest in zijn buurt en zijn familie (zie daartoe de talrijke getuigenissen), toch de verkeerde weg is opgegaan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het overtreden van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van integratie, wel integendeel.(...) Echter, dit alles doet geen afbreuk aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd, dat er ook al eens een periode geweest is waarin betrokkene zich kennelijk beter gedroeg (gezien er jaren geen veroordelingen zijn geweest), maar nadien toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde." en de overige motieven in die zin.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld. Zij gaat daarenboven volledig voorbij aan de vaststelling dat uit haar persoonlijk gedrag blijkt dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, motivering die zij op zich niet betwist.

Verzoekende partij citeert verder uit het arrest van het Hof van Justitie van 23.11.2010, waarnaar de gemachtigde van de staatssecretaris terecht verwezen heeft in de bestreden beslissing, om te poneren dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen afdoende belangenafweging zou hebben gemaakt. Geenszins kan uit een arrest worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu geen behoorlijke feitenvinding zou hebben gedaan.

Terwijl uit het arrest wel degelijk blijkt dat georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip van 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid', valt zoals bedoeld in de betreffende bepalingen van artikel 28 van de richtlijn. Deze verwijzing betreft overigens een ten overvloede vermelde zin in de motivering, die op zich geenszins determinerend is.

Verzoekende partij meent kennelijk dat een vreemdeling die zich illegaal op het grondgebied bevindt vele strafrechtelijke veroordelingen mag oplopen voor zware feiten, en blijkens zijn gedrag een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, doch louter omwille van het gegeven dat hij in België geboren is en hier beweerdelijk al die tijd heeft verbleven, hetgeen niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, geen weigeringsbeslissing om redenen van openbare orde zou mogen krijgen inzake een verblijfsaanvraag. Zij kan hierbij niet worden gevolgd, gezien de concrete elementen die het dossier kenmerken en de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij blijft volharden in haar eerder theoretisch betoog inzake een privé- en familieleven en de ponering dat geen afdoende belangenafweging zou zijn gebeurd, doch zij gaat hierbij volkomen voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zij laat deze motieven zelfs volledig onbesproken, en weerlegt deze dan ook geenszins.

Ten overvloede verwijst verweerder nog naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel inzake een eventuele schending van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, dewelke hier niet nodeeloos herhaald wordt.

Zie ook:

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er blijkt ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij dat haar zoontje in België school loopt en de moeder niet naar Marokko kan komen wonen. Zij toont dit evenwel geenszins aan, en gaat volledig voorbij aan de terechte motivering van de bestreden beslissing dienomtrent:

“Betrokkenes zoon is geboren in 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. (...)

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en hijzelf dat het kind zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene, die volgens het dossier medische problemen hebben.” (markering toegevoegd)

Zij verwijst verder naar artikel 20 van het VEU, doch verliest uit het oog dat de bestreden beslissing aan het zoontje van verzoekende partij geenszins verplicht om in Marokko te gaan wonen. Het komt aan verzoekende partij toe om uitvoering te geven aan de bestreden beslissing (na vrijlating uit de gevangenis), en zich op dermate wijze te organiseren dat zij contacten kan onderhouden met haar zoon, zoals uitvoerig en terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In geen geval kan worden weerhouden als zou verzoekende partij vast werk hebben, gezien dit onmogelijk is gelet op de illegale verblijfstoestand. Terwijl overigens niet kan worden voorgehouden dat er geen actueel gevaar meer zou zijn voor de openbare orde: verzoekende partij wordt nog steeds onder toezicht gehouden.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij vader is van een Belgisch kind, sluit niet uit dat binnen de wettelijke voorwaarden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, een weigeringsbeslissing genomen wordt.

De verwijzing naar een tv-documentaire is overigens geenszins objectief, en kan aldus geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont niet anders aan. Ook het arrest Zambrano houdt zulks geenszins in. Ook de vage verwijzing naar het arrest Berrehab, alwaar volstrekt andere feitelijke omstandigheden ten grondslag liggen, kan niet worden weerhouden.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij niet langer een actueel gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing werd evenwel terecht het volgende weerhouden:

“Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd veroordeeld op 20.10.2003 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens prostitutie en exploitatie van andermans prostitutie en als mededader van mensenhandel, op 16.06.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens het onwettig bezit van verdovende middelen, op 24.06.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving en op 08.05.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens verdovende middelen, deelneming als hoofd of bijkomstige activiteit, verdovende middelen namelijk cocaïne, inbreuk op de drugswetgeving, onwettig bezit van verdovende middelen als dader of mededader.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/7571JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de

illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Gelet op het bovenstaande kunnen we stellen dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.”

Het gegeven dat er thans een beslissing werd genomen door de Strafvuotoeringsrechtbank teneinde verzoekende partij vrij te laten, betekent geenszins dat er geen actueel gevaar meer zou kunnen worden weerhouden.

Terwijl er overigens dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij nog steeds onder toezicht wordt gehouden via een justitieassistent.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het recht om gehoord te worden en artikel 41 §2 van de Handvest Grondrechten EU.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gesteld dat het recht op verblijf geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, door zijn persoonlijk gedrag is zijn verblijf ongewenst. Er wordt gesteld dat verzoeker geen recht op verblijf kan laten gelden daar hij verschillende keren veroordeeld werd waarbij de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen worden opgesomd en waaruit de verwerende partij meent dat de aard, ernst en recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Tevens wordt een omstandige motivering gegeven waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 43 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.1.3.3. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over zijn privéleven en dat er onvoldoende afweging werd gemaakt tussen zijn privé- en familieleden en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen naar Marokko te gaan waar hij nooit gewoond heeft. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker.

In een tweede onderdeel van het eerste middel wijst verzoeker erop dat het een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet uitmaakt door geen rekening te houden met de graad van integratie, de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand en de bindingen in het land van oorsprong. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvraag melding heeft gemaakt van zijn graad van integratie: hij vermeldde zijn geboorte en schoollopen in België en de aanwezigheid van zijn familieleden. Tevens maakte hij in zijn aanvraag melding van het feit dat hij geen bindingen heeft met Marokko en dat het een onmenselijke behandeling uitmaakt hem te dwingen in een land te gaan wonen dat hij niet kent. Hierover wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept en tevens is de belangenafweging uiterst beperkt, zodat niet voldaan is aan het evenredigheidsbeginsel. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat zijn familieleden inmiddels allemaal de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In een derde onderdeel van het eerste middel benadrukt verzoeker dat het familieleden met zijn zoon enkel in België kan worden uitgeoefend. De moeder van het kind heeft de Belgische nationaliteit en wenst in België te blijven wonen. Zij kan zich niet in Marokko vestigen. Ook het kind heeft de Belgische nationaliteit en heeft het recht in België te verblijven samen met zijn beide ouders. Als aanvulling bij zijn aanvraag gezinshereniging voegde verzoeker een brief toe van de moeder van het kind. Het is niet correct te stellen dat het gezin in eender welk land waar zij recht hebben op verblijf een gezinsleven kunnen opbouwen. Verzoeker kan evenmin vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn eigen ouders, die niet in staat zijn met het internet te werken. Verzoeker wijst erop dat zowel de justitieassistent als de strafuitvoeringsrechtbank en de gevangenisdirectie ervan overtuigd zijn dat verzoeker geen actueel gevaar meer is voor de openbare orde.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing feitelijk niet correct is gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het positief advies van de gevangenisdirecteur dateert van januari 2015 en dat niet werd aangetoond dat verzoeker heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen. Verzoeker wijst erop dat er een beslissing werd genomen door de strafuitvoeringsrechtbank om hem vrij te laten onder elektronisch toezicht. De positieve beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank bevestigt het positief advies van de gevangenisdirecteur.

2.1.3.4. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hem dwingt terug te keren naar Marokko en verwijst naar *"het bevel om het grondgebied te verlaten"*, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoekers betoog dat gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg niet dienstig.

2.1.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is.

Verzoeker stelt in eerste instantie een gezinsleven te hebben met zijn minderjarig zoontje. In het administratief dossier bevinden zich verschillende stukken ten bewijze van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn zoontje. *In casu* wordt door de verwerende partij niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn kind.

Waar verzoeker daarnaast ook stelt dat hij een gezinsleven heeft met zijn Belgische vader, moeder, broers en zussen dient de Raad vast te stellen dat hij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de relatie die verzoeker heeft als meerderjarige persoon met zijn familieleden die eveneens allen meerderjarig zijn dermate is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid waardoor *in casu* kan gesproken worden van een beschermenswaardig familieleven met voormelde personen. Verzoeker maakt op geen enkel punt aannemelijk dat er *in casu* sprake zou zijn van een ruimer gezins- of familieleven dan datgene wat hij heeft met zijn kind.

Wat betreft het privéleven van verzoeker wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoeker in België geboren en getogen is en dat zijn ouders, broers en zussen hier wonen.

De kritiek van verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat de verwerende partij met geen woord rept over het privéleven. Hij benadrukt dat er een afweging diende te gebeuren door de verwerende partij.

In tegenstelling tot wat verzoeker evenwel poogt voor te houden, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker. Zulks blijkt uitdrukkelijk uit de motivering van de bestreden beslissing:

"Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Betrokkenes zoon is geboren in 2006. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Verder haalt betrokkene ook zijn band aan met andere familieleden. Ook hier kunnen we stellen dat betrokkene de consequenties moet dragen van zijn daden. Betrokkene kon immers ervan uitgaan dat het recht op verblijf in het gedrang zou kunnen komen door deel te nemen aan illegale activiteiten. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordelingen.

Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, uit het verzoek tot penitentiair verlof van 28.11.2014 blijkt expliciet dat betrokkene zich heeft 'onttrokken' tussen 2005 en 2010 om strafuitvoering te vermijden. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het is des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij inderdaad geboren en getogen is in België, altijd goed omkaderd is geweest in zijn buurt en zijn familie (zie daartoe de talrijke getuigenissen), toch de verkeerde weg is opgegaan. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het overtreden van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van integratie, wel integendeel. Het positief advies van de gevangenisdirecteur betreffende het penitentiair verlof doet daar geen afbreuk aan. Vooreerst omdat het dateert van januari 2015, of betrokkene heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen, werd niet aangetoond. Bovendien omdat het positief advies voor het verlof voor een groot deel gesteund lijkt op het motief dat betrokkene wellicht niet zal vluchten omdat hij nog geen permanent verblijfsrecht heeft en anderzijds op de goede ondersteuning van familie/buurt en vrienden, wat hier niet betwist wordt.

Echter, dit alles doet geen afbreuk aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd, dat er ook al eens een periode geweest is waarin betrokkene zich kennelijk beter gedroeg (gezien er jaren geen

veroordelingen zijn geweest), maar nadien toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en hijzelf dat het kind zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en zijn andere familieleden te onderhouden. Het gebruik van moderne communicatietechnologieën is evenzeer te hanteren voor de ouders van betrokkene, die volgens het dossier medische problemen hebben.”

Er zijn dus een motivering en een afweging terug te vinden in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij reeds meer dan veertig jaar in België woont waarbij hij onder meer verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden op zich niet inhoudt dat verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Marokko. In de mate dat de kritiek van verzoeker toch gericht is tegen deze beslissing, hoewel dit geen verwijderingsmaatregel betreft, stelt de Raad het volgende.

Wat de ernst en de aard van de inbreuken betreft, kan er geen twijfel over bestaan dat deze zeer ernstig zijn en dat verzoeker ook geen lering heeft getrokken uit diens eerste veroordelingen. Zo heeft hij zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan druggerelateerde misdrijven, en heeft hij zich ook schuldig gemaakt aan diefstal met geweld en bedreiging en mensenhandel alsook exploitatie van andermans prostitutie. Verzoeker betwist evenmin dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad. De periode waarin de inbreuken zijn gepleegd staan vermeld in de bestreden beslissing en de laatste veroordeling dateert van 2014 waarbij verzoeker veroordeeld werd tot maar liefst 8 jaar gevangenisstraf. Er blijkt tevens dat verzoeker zich geruime tijd, met name van eind 2005 tot half 2010, onttrokken heeft aan zijn straf door te vluchten tijdens een penitentiair verlof. Tijdens deze periode is verzoeker ook zijn verblijfsrecht verloren omdat niet bewezen werd dat hij zich al die tijd nog op het Belgische grondgebied ophield. Er blijkt voorts wel dat verzoeker tijdens zijn ontvluchting nieuwe strafbare feiten pleegde. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers persoonlijk gedrag een ernstige actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er blijkt aldus dat verzoeker al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht, met name werd hij reeds op twintigjarige leeftijd veroordeeld, en sindsdien verder is gegaan op het criminele pad waarbij de laatste veroordeling dateert van 2014 en verzoeker toen al de leeftijd had van 41 jaar. Zoals de verwerende partij dan ook terecht motiveert, heeft het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen door zijn criminele activiteiten verzoeker er niet van weerhouden deel te nemen aan strafbare feiten. Evenmin heeft de geboorte van zijn zoon in 2006 - dewelke hij bovendien slechts erkend heeft in augustus 2013 - verzoeker op het rechte pad gebracht noch het feit dat hij goed omkaderd is geweest door zijn buurt en zijn familie. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit het geheel van de feiten die eigen zijn aan verzoekers zaak besluit dat dergelijk gedrag bezwaarlijk getuigt van integratie in de Belgische samenleving en dat verzoeker dit ook niet nastreeft. Louter verwijzen naar een lang legaal verblijf in België *in casu* volstaat niet om een onevenredige inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Waar verzoeker er verder in zijn verzoekschrift op wijst dat de strafuitvoeringsrechtbank hem in juni 2016 onder elektronisch toezicht heeft geplaatst en dat de bestreden beslissing in dit verband niet

correct is gemotiveerd omdat geen rekening werd gehouden met dit gunstig vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank en omdat wordt gesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker op heden een gelijkaardig positief advies zou krijgen, wordt het volgende opgemerkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van dit vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 23 juni 2016 in zijn aanvraag van 18 november 2016, en dit vonnis niet als bijlage bij zijn aanvraag heeft gevoegd. In dit verband bevinden zich in het administratief dossier enkel twee meldingsverslagen van de justitieassistent in het kader van het elektronisch toezicht, d.d. 24 augustus 2016 en 18 november 2016. Waar verzoeker dus stelt dat dit vonnis gunstig is, wordt aanvaard dat dit gunstig is om reden dat verzoeker kan overgaan van het gevangenisregime naar het regime van elektronisch toezicht, maar is het niet duidelijk welke overige redenen zouden zijn vermeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat gesteld wordt dat het positief advies van de gevangenisdirectie om twee redenen geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker de verkeerde weg is opgegaan en dat het overtreden van de strafrechtelijke bepalingen in België niet getuigt van integratie. Ten eerste is het feit dat dit advies dateert van januari 2015 en dat verzoeker niet aantoont dat hij heden weer een gunstig advies zou krijgen, het tweede is het feit dat dit advies voor een groot deel gesteund lijkt op het motief dat verzoeker wellicht niet zal vluchten omdat hij nog geen permanent verblijfsrecht heeft en op de goede ondersteuning door familie, buurt en vrienden.

Het tweede argument geldt nog steeds, het eerste argument lijkt inderdaad achterhaald gelet op het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 23 juni 2016. In dit verband wordt echter opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 18 november 2016 zelf verwezen heeft naar *“de adviezen over zijn penitentiair verlof, waarin de directie bevestigt dat de ingesteldheid van de heer M. veranderd is en oprecht is”* en wordt herhaald dat verzoeker niet verwezen heeft naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 23 juni 2016, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid te hebben geantwoord op een element dat wel wordt vermeld in de aanvraag en niet te hebben geantwoord op een element dat niet wordt vermeld in de aanvraag.

Verzoeker toont met deze verwijzing niet op concrete wijze aan dat de verwerende partij – gelet op de antecedenten in verzoekers zaak – ten onrechte of kennelijk onredelijk is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij benadrukt in de bestreden beslissing immers dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven, en dit ondanks het feit dat verzoeker geboren en getogen is in België en altijd goed omkaderd is geweest door zijn buurt en zijn familie en desondanks toch de verkeerde weg is opgegaan. Vervolgens wordt het positief advies van de gevangenisdirectie van januari 2015 vermeld en wordt gesteld dat dit advies geen afbreuk doet aan de antecedenten van verzoeker. Dan wordt opnieuw toegevoegd dat dit alles geen afbreuk doet aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoeker zich niet meer in de gevangenis bevond, gelet op het feit dat verzoeker bij zijn aanvraag van 18 november 2016 loonfiches voegde voor de maanden augustus, september en oktober 2016, dat in de aanvraag werd vermeld dat verzoeker zich *“intussen op vrije voeten”* bevond en dat de twee verslagen van de justitieassistent werden toegevoegd. Desondanks heeft de verwerende partij beslist om de antecedenten van verzoeker te laten doorwegen, en dit op gemotiveerde wijze: *“Echter, dit alles doet geen afbreuk aan de zware feiten die betrokkene heeft gepleegd, dat er ook al eens een periode geweest is waarin betrokkene zich kennelijk beter gedroeg (gezien er jaren geen veroordelingen zijn geweest), maar nadien toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”*

Het feit dat verzoeker zich thans correct gedraagt, dat hij een arbeidsovereenkomst heeft en ingeschreven is voor een cursus bij de VDAB, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij erkent trouwens ook dat verzoeker zich vroeger enige tijd beter gedragen heeft, maar zij voegt er terecht aan toe dat hij nadien toch recidiveerde en dit ondanks zijn goede omkadering.

Waar verzoeker nog verwijst naar het belang van zijn kind, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat zijn kind het Belgisch grondgebied moet verlaten zodat het betoog van verzoeker dienaangaande niet dienstig is. Bovendien is verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet de voornaamste zorgdrager voor het kind dat overwegend bij de moeder inwoont en het kind aldus voor zijn dagelijkse zorg afhankelijk is van de moeder, van wie het verblijf evenmin in het gedrang wordt gebracht zodat ook daar het betoog van verzoeker niet dienstig is. Er blijkt aldus dat het kind in veel grotere mate afhankelijk is van de moeder dan van verzoeker. Verzoeker verwijst in dit verband naar een brief van de moeder van zijn zoon, die hij bij zijn aanvraag van 18 november 2016 heeft gevoegd en waarin zij stelt dat de zoon in het weekend bij zijn vader is en er vaak overnacht en dat het uitbouwen van een goede vader-zoon relatie niet mogelijk is op afstand. Tevens vermeldt zij in deze brief dat zij niet naar Marokko wenst te gaan wonen met haar zoon. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker maar dat werd geoordeeld dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing over de zware feiten die verzoeker heeft gepleegd en dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van deze feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Louter ten overvloede wijst de Raad nog op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing - hoewel het *in casu* slechts gaat om een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen uitwijzing - van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Waar verzoeker verwijst naar de brief van de moeder van zijn zoon waarin zij stelt dat een goede vader-zoon relatie op afstand niet mogelijk is, wordt opgemerkt dat de mening van de moeder van verzoekers zoon, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing of aan deze rechtspraak.

Ook waar verzoeker betoogt dat zijn ouders niet in staat zijn via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker als meerderjarige geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met zijn ouders aantoonst en volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zijn ouders zich kunnen laten bijstaan in het gebruik van moderne communicatiemiddelen via de andere volwassen kinderen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch toont hij aan dat de verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid of redelijkheid zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker maakt gelet op voorgaande bespreking evenmin een schending van artikel 20 van het VEU aannemelijk.

2.1.3.6. Artikel 43 van de vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007), vormt de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn integraal over te nemen (*cf.* Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen “*uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene*” en dat dit gedrag “*een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen*”. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op vermoedens is gestoeld (*cf.* Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer

en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12).

De Raad wijst erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij sinds 1993 diverse keren is veroordeeld geweest voor verschillende zwaarwichtige strafbare feiten, waarbij de laatste veroordeling dateert van 8 mei 2014 en waarbij hij tot acht jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Uit de feiten blijkt tevens recidiverend gedrag. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat: *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.*

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”.

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).”

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verwijst naar een overweging uit de zaak Tsakouridis t. Duitsland van het Hof van Justitie, en meent dat naar deze passage wordt verwezen om aan te tonen dat de betrokkenheid bij drugshandel sowieso kan leiden tot een verwijderingsmaatregel van een familielid van de Europese Unie, geeft hij een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing. De verwijzing naar deze overweging wordt enkel gebruikt ter rechtvaardiging van de weigering tot verblijf om redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing staat overigens duidelijk te lezen *“dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.”* Pas daarna volgt een onderzoek naar het in overeenstemming zijn met artikel 8 van het EVRM. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een schending van de openbare orde automatisch leidt tot een verwijderingsmaatregel. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

Verzoeker kan voorts evenmin dienstig voorhouden dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met wat hij in zijn aanvraag heeft vermeld inzake zijn gezinsleven, de aanwezigheid van de ganse familie, het feit dat zijn ouders, broers en zussen de Belgische nationaliteit hebben, dat hij in België geboren en getogen is en geen bindingen heeft met Marokko, de taal niet spreekt en er nooit gewoond heeft, zijn perfecte integratie en de hechte band met zijn familie. De Raad verwijst naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk aandacht heeft besteed aan het feit dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven in België heeft gewoond en dat hij hier een gezinsleven heeft alsook dat zijn familie hier woont. De verwerende partij heeft er evenwel op gewezen dat verzoeker *“toch weer recidiveerde en dit ondanks de aanwezigheid van zijn sociale netwerk en zijn gezin.”*

Voorts moet worden benadrukt dat in rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM de aard en de ernst van gepleegde misdrijven in rekenschap worden genomen. Het Hof toont een groot

begrip voor de zeer vastberaden houding van verdragsluitende staten t.a.v. personen die drugsmisdriven plegen *"in view of the devastating effects drugs have on people's lives"* (EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi v. Denemarken, par. 37).

Verzoeker kan niet gevolgd worden als zou de verwerende partij zich beperkt hebben tot een beperkte belangenafweging.

De Raad benadrukt daarnaast nogmaals dat in de mate waarin verzoeker de schending van zijn privéleven en gezinsleven aanhaalt met betrekking tot het feit dat hij België zou moeten verlaten, dit betoog niet dienstig is nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoeker maakt met zijn betoog dat hij het grondgebied moet verlaten, aldus niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van de door hem aangehaalde bepalingen inhoudt.

Een schending van artikel 40ter en artikel 43 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet aangetoond.

2.1.3.7. Verzoeker vermeldt in de hoofding van het eerste middel de schending van het recht om gehoord te worden en van artikel 41 van het Handvest, maar hij laat na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.1.3.8. Verzoeker maakt geen schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 3, 6, 7, 9, 18 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, schending van artikel 22bis van de Grondwet
Hoewel verzoeker verblijf heeft gevraagd op grond van zijn gezinsleven met zijn zoontje, mag het verbazen dat met het belang van deze laatste in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden werd.

Nochtans is België verdragspartij bij het Kinderrechtenverdrag, dat ook aan minderjarige onmiskenbaar rechten verleent, wanneer een beslissing wordt genomen die hen nadeel bezorgt.

Verzoeker verwijst naar de relevante artikelen van het Kinderrechtenverdrag, getekend te New York op 20 november 1989 en geratificeerd door België.

In de preambule staat:

"The States Parties to the present Convention, ...

Convinced that the family, as the fundamental group of society and the natural environment for the growth and well-being of all its members and particularly children, should be afforded the necessary protection and assistance so that it can fully assume its responsibilities within the community
Recognizing that the child, for the full and harmonious development of his or her personality, should grow up in a family environment, in an atmosphere of happiness, love and understanding, ...

Have agreed as follows: ...

Artikel 3 stelt:

1. In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration.

2. States Parties undertake to ensure the child such protection and care as is necessary for his or her well-being, taking into account the rights and duties of his or her parents, legal guardians, or other individuals legally responsible for him or her, and, to this end, shall take all appropriate legislative and administrative measures.

3. States Parties shall ensure that the institutions, services and facilities responsible for the care or protection of children shall conform with the standards established by competent authorities, particularly in the areas of safety, health, in the number and suitability of their staff, as well as competent supervision.

Artikel 6 stelt:

2. States Parties shall ensure to the maximum extent possible the survival and development of the child.

Artikel 7 stelt:

1. The child shall ... have the right from birth... to know and be cared for by his or her parents...

18

Artikel 9 stelt:

1. States Parties shall ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, except when competent authorities subject to judicial review determine, in accordance with applicable law and procedures, that such separation is necessary for the best interests of the child. ...

Artikel 18 stelt:

1. States Parties shall use their best efforts to ensure recognition of the principle that both parents have common responsibilities for the upbringing and development of the child. Parents or, as the case may be, legal guardians, have the primary responsibility for the upbringing and development of the child. The best interests of the child will be their basic concern. ...

Artikel 27 stelt:

1. States Parties recognize the right of every child to a standard of living adequate for the child's physical, mental, spiritual, moral and social development.

2. The parent(s) or others responsible for the child have the primary responsibility to secure, within their abilities and financial capacities, the conditions of living necessary for the child's development.

3. States Parties, in accordance with national conditions and within their means, shall take appropriate measures to assist parents and others responsible for the child to implement this right ..."

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden over het hoger belang van het kind.

Het Kinderrechtenverdrag maakt echter deel uit van de Belgische rechtsorde, en heeft wat betreft de bovenstaande artikelen directe werking. Het Kinderrechtenverdrag gaat verder dan art 8 EVRM en stelt voorop dat kinderen bij hun ouders horen. Scheiding van beide, gezien de kwetsbare positie van kinderen, kan alleen als dit in hun belang is.

Bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Het Kinderrechtenverdrag hecht veel belang aan het recht van kinderen om door beide ouders opgevoed te worden. Een andere beslissing kan maar indien deze in het belang van het kind zou zijn.

De bestreden beslissing schendt duidelijk artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag.

Er is geen enkele rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft op R.

R. zal van zijn vader gescheiden zijn en gelet op de grote afstand tussen België en Marokko hem slechts af en toe kunnen bezoeken.

Dit is in strijd met de artikelen 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat er zeer veel contact is tussen verzoeker en zijn zoontje.

Deze hechte band zal verloren gaan.

Indien R. slechts af en toe op bezoek komt, kan verzoeker geen grote rol spelen in de opvoeding van zijn zoontje.

Dit is uiteraard niet in het belang van het kind.

Dat het hoger belang van het kind in rekening genomen dient te worden bij beslissingen tot weigering van verblijf, blijkt ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker verwijst naar de zaak Maslov t. Oostenrijk ((Verzoekschrift no. 1638/03 van 13 juni 2008):

"58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the Boulif judgment:

– the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled;

– the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.

As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, Şen v. the Netherlands, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, and Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above)."

Verzoeker brengt zijn zoon naar school en voedt samen met mevrouw Vercammen zijn zoon op. Er is gemeenschappelijk ouderlijk gezag en afwisselend verblijf. De betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding is zeer groot.

Een einde stellen aan de band tussen vader en kind is in strijd met het Kinderrechtenverdrag, waar België partij bij is en dat, wat betreft de hier relevante artikelen, directe werking heeft.

De bestreden beslissing dient om deze reden vernietigd te worden."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 3, 6, 7, 9, 18 en 27 van het Kinderrechtenverdrag,
- artikel 22bis GW.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag noch artikel 22bis Grondwet directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, terwijl het beroep ook niet namens het kind wordt ingesteld.

Zie o.m.:

“3.3.3. De artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luiden als volgt:

(...)

De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt, de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).” (R.V.V. nr. 136 579 van 19 januari 2015, worden.rvv-cce.be)

“Artikelen 3 en 8 IVRK kunnen geen directe werking hebben. Deze bepalingen scheppen alleen verplichtingen ten laste van de Staten die partij zijn en kunnen geen rechten aan particulieren toekennen, waarop deze zich bij de nationale, bestuurlijke of rechterlijke overheden zouden kunnen beroepen, zonder daartoe enige aanvullende interne maatregel te vereisen.” (RvS (11e k.) nr. 226.576, 27 februari 2014).

“3.1.2.8. Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet omvatten voorts algemene bepalingen die op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Deze bepalingen hebben dan ook geen directe werking en de schending ervan kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957).” (R.V.V. nr. 136 579 van 19 januari 2015, worden.rvv-cce.be)

In de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind wordt verder het volgende gesteld: “De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.” In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat “de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”.

Artikel 22bis van de Grondwet kan bijgevolg niet nuttig worden ingeroepen.

Zie in die zin:

“3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan invoeren.” (R.v.V. nr. 101 868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

Verzoekende partij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing een definitieve scheiding zal inhouden tussen haar kind en haarzelf.

Evenzeer gaat zij eraan voorbij dat verzoekende partij allerminst haar verantwoordelijkheid heeft genomen naar haar minderjarig kind, dat geboren werd in 2006 en haar er niet heeft van weerhouden allerlei misdrijven te plegen en een bedreiging te vormen voor de samenleving. De vrijwaring van de openbare orde is vanzelfsprekend een belangrijk criterium dat door de overheid dient te worden gewaarborgd.

Verzoekende partij weerlegt evenmin de terechte motivering alsdat “staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en hijzelf dat het kind zijn vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn voormalige partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).”

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State volstaan de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 6, 7, 9 18 en 27 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De Raad benadrukt daarbij nog dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geenszins voorbijgegaan werd aan zijn gezinsleven met zijn kind. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekers zoon het Belgische grondgebied moet verlaten zodat het betoog van verzoeker dienaangaande niet dienstig is. Evenmin moet verzoeker het grondgebied verlaten, nu de bestreden beslissing enkel een weigering van verblijf bevat. Bovendien is verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet de voornaamste zorgdrager voor het kind dat bij de moeder inwoont en aldus voor zijn dagelijkse zorg afhankelijk is van de Belgische moeder wiens verblijf evenmin in het gedrang wordt gebracht zodat ook daar het betoog van verzoeker niet dienstig is.

Waar verzoeker benadrukt dat “uit het administratief dossier blijkt dat er zeer veel contact is tussen verzoeker en zijn zoontje” wordt erkend dat verzoeker zich momenteel niet in gevangenis bevindt maar onder elektronisch toezicht staat en dat de moeder van het kind een brief heeft overgemaakt aan het bestuur waaruit blijkt dat de zoon in de weekends regelmatig bij verzoeker verblijft. In dit verband wordt niet ontkend dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn zoon met daadwerkelijke contacten. Waar verzoeker verwijst naar afwisselend verblijf, legt hij evenwel geen concrete verblijfsregeling voor. Alleszins dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker een Belgische zoon heeft waarmee hij een gezinsleven heeft, maar zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, blijkt dat desondanks werd geoordeeld dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing over de zware feiten die verzoeker heeft gepleegd en dat uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van deze feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM, wordt erop gewezen dat deze rechtspraak een uitwijzing betreft, wat *in casu* niet het geval is, niet voor verzoeker en zeker niet voor het Belgisch kind, en wordt herhaald dat er ook rechtspraak bestaat over uitwijzingen die nuanceert op het vlak van de ouder die wel of niet samenwoont met de kinderen. De uitwijzing (die *in casu* niet aan de orde is) van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Er blijkt *in casu* niet dat het hoger belang van het kind niet mee in rekening werd gebracht.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat naar luid van artikel 22*bis* van de Grondwet het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat en dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kan de verzoeker zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)).

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet maar wordt deze schending niet op concrete wijze uiteengezet, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET